

With the support of the Creative Europe Programme
of the European Union

2022
Oslo internasjonale poesifestival, Oslo.
Gjendiktet til norsk ved Knut Ofstad

ANTHONY ANAXAGOROU

Fotograf:

Navn på diktene:
vi hadde vært i Algerie nesten et år
Våpnene mine er arbeidsfolk
Vridningsdiagnose
Strømkrets
Sluttspill
Midt imot
Fritatt inntil
Krek
Futuristisk ABC

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the view only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained herein.

© Original poems Anthony Anaxagorou.
© Translations into Norwegian by Knut Ofstad.
Heritage Aesthetics, Granta Publication Ltd, 2022.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Oslo internasjonale poesifestival, Nedre Skogvei 6d, 0281 Oslo, Norway.

Graphic design: Camilla Ophus Bekkevold
Print: Alfatrykk
ISBN: 978-82-693199-3-4
www.oslopoesi.no / www.versopolis.com
Publisher: Oslo internasjonale poesifestival

vi hadde vært i Algerie nesten et år.

hver ettermiddag ventet gutter som ikke var eldre
enn meg utenfor gjerdet. over oss
ble ørkenheten jagd av tomme tordenskyer i skytteltrafikk.

der stod jeg, fem år gammel

& så gjennom ribbeina på dem. hendene deres kobberbrune

& blottet som mine...

– slik jeg husker det – *Mademoiselle? Mademoiselle?*

mor kom ut med innpakket brød

grønne oliven

oppskårne epler

mugger med isvann

& stakk det mellom sprinklene.

Her! Her! Her!

Merci beaucoup, mademoiselle! Merci!

den kvelden stod far i den lille kjøkkendøra

Ran! Tjuver! Villmenn!

svetten knuget mors hår

halsen hennes –

hun hakket bare videre. dagen etter

kom to av guttene tilbake.

Mademoiselle? far

den stolte regnskapsførerern i trange blå shorts

satte vannslangen rett

mot ribbeina deres de røyk nærmest som stigetrinn

Mademoiselle?

Mademoiselle?

hun hakket bare videre

we'd been in Algiers for almost a year.

each afternoon boys no older than me
would wait by the fence. above,
shuttles of empty thunderheads cornered the desert heat.

I stood there, at five years old

looking through their ribs. their hands copper

& exposed like mine ...

– how I remember it – *Mademoiselle? Mademoiselle?*

my mother bringing out wrapped bread

green olives

cut apples

pitchers of ice water

pushed through the gaps.

Take! Take! Take!

Merci beaucoup, mademoiselle! Merci!

that night my father stood in the kitchen's small yellow

Steal! Thieves! Wild!

perspiration clenching my mother's hair

her neck –

she just kept on chopping. the next day

two boys returned.

Mademoiselle? my father

the proud accountant, in tight blue shorts

pointed the water hose right

into their chests bursting almost like ladders

Mademoiselle?

Mademoiselle?

she just kept on chopping

for en tid vi lever i sa den gamle naboen
min alltid nyheter gjallet som flyalarmer –
jeg trykket fjeset mot den varmeste biten
av veggen mens jeg spurte om han trengte
nye forsyninger – *jeg er også her* mumla jeg
slo av nyhetene satte ned telefonlyden
rista på kjøleskapet & sa *hold ut der inne*
lille venn, vi er alle litt tomme nå lot
risen koke vinduene mine viste ingenting
mamma glem hagen idag la april gjøre
jobben – nyhetene melder om oppgangstider
presidenten hevder det er oppgangstider i kveld
skal vi sove inne i vår nye ødeleggelse mens vi
vinker til hverandre via skjermer & munnbind
lik barn på en operasjonssal ensomheten
trenger oss mer enn noengang dama ovenpå
jeg er sikker på at hun er der ungene hennes
også ingen her har sett bakken på ukevis
månedsvi mange år fra nå kommer vi fortsatt
til å løpe

what a time to be alive my old neighbour kept saying
news hounding like an air raid warning –
I pressed my face against the warmest chunk
of wall asking if he needed any
new supplies – *I'm here too* I muttered
turning the news off turning my phone down
shaking the fridge saying *hang in there*
little buddy, we're all a bit emptier now allowing
the rice to boil my windows offering nothing
Mum forget the garden today let April do the
work – news bulletins report it's on the up
The President claims he's on the up tonight
we'll sleep inside our new damage
waving at each other through screens & surgical masks
like children in an operating theatre loneliness
needs us now more than ever the lady upstairs
I'm sure she's there her babies
too nobody around here has seen the ground in weeks
in months years from now we'll still
be running

Våpnene mine er arbeidsfolk

varmen fra fars bryst – parkene i Nord-London
svetter som sjokoladeis – en skalle
med tjukt svart hår volder minner –
sprinkler som oser angst: i kveld er vi her
for å ta mål av gatene – kreve rettferdighet – som
om alle våpnene mine er arbeidsfolk
– alle politikere hjemsender traumer *alt*
blir politisk var fars refreng
– alt jeg skulle lagt til hvis jeg kunne bære ham
som disse ordene på en plakat – jeg kunne aldri
si helt hva jeg følte – mann til mann til
kvinne – kjærligheten vår søkte tilflukt
i overskriftene – jeg leste enda en hviting
som ba oss dra tilbake til dit vi en gang var levende
– framfor slakterens forkle – en dose tvilsom
forskning + tabloider struttende av soldater –
loft ladet med plater – den søte bestefaren din
hatet oss sikkert: de gamle slagerne –
britiske flagg – relikvier fra en skitten historie
hvordan slapper en Luton-fascist av i jula –
følg logikken videre fra Tommy som
slengete med leppa – *sug den brune pikken*
til far din – da jeg sa det til far hjemme
slo han hull i de blodige vannfargene
i biffen sin – jeg løp langs Cable Street
forbi Churchill i stein som holdt oppsyn med
seks uteliggere under gatelykta – *brødre idag*
er vi rent naseri – ingen vennlighet – knoker
som hockeypucker – ville kråker stappet ned i rygg-
sekker – jeg leter stadig etter et sted å parkere
det forvirrede blodet mitt – sønnen min på fanget til far
med hengende halshud – nesten
som silhuetten av Sankta Bakhita – jeg står bak
museet i gata der filosofien mønstrer
seg selv – bønneropet er snublende nær
& er det ikke sånn framtida blir til – av at
folk som oss blir historien
om måten vi prøvde å puste på

My Weapons Are Working People

heat from my father's chest – North London
parkland sweating like ice chocs – a cranium
of thick black hair inflicting memories –
smoking slats of anxiety: tonight we're here
to weigh up streets – demanding justice – as
if each of my weapons are working people
– each politician repatriating trauma it *all*
becomes political went my father's rejoinder
– what I would add if I could hold him
the way I do these words on a placard – I never could
say exactly what I felt – man to man to
woman – our love dragging what it was like
to the headlines – I read another white
telling us to go back to where we once were alive
– before the butcher's apron – a stint of bad
science + tabloids erect with military men –
lofts loaded with records – your sweet grand-daddy
probably hated us: those golden oldies –
union jacks – relics of a dirty haunting
how does a Luton fascist relax on Christmas day –
follow that logic through from banter when Tommy quipped
– *go suck your dad's brown dick* – at home when I told my father
he punched a hole through the bloody watercolours
of his steak – I ran through Cable Street
past Churchill's stone overseeing
six rough sleepers under the lights – *my brothers today*
we're all fury – no amity – knuckles like hockey pucks – feral crows stuffe
into rucksacks – I'm still looking for a place to park
my mixed up blood – my son in my father's lap
the skin around his throat lax – almost
an outline of Saint Bakhita – I'm behind
the museum on the road where philosophy overlooks
itself – proximate to my feet is the call to prayer
& isn't the future made up this way – of people
like us becoming the history
of the way we tried to breathe

Vridningsdiagnose

tåka prøver å skildre en bakke. meg. den magre guttungen som aldri så seg godt for før han krysset veien. istappsvert tunge. rusa på smågodt. spurte om sangeren var død etter hver slager.

som spurte & spurte. som spolerte altfor mange bryllupsfester. det er best å holde meg i ruinene. bombardert til jeg er ute av stand til å uttale det eneste foreldrene mine var enige om. hvor mye av dette er indoktrinert?

her sitter jeg & kaster bort lønna på samtale-terapi & rabatterte hallelujaer. i en *klasse* for seg viet begeistring & heltedyrking. oldefar sitter strunk på et istykkerrevet bilde.

ser så helvetes Gud ut. jeg skriver denne øyboer-skyldfølelsen om til noe *mørkt & sexy*. se meg før jeg veksler deg inn. før min døde bestemors eneste diamantstring tørker inn på den allmektiges terskel.

situasjonen min virker så gitt at jeg bærer den som en by. cellegifta koker spruten min hjemløs. i skaftet på Caravaggios pensel klistrer min døde bestefars skambein seg til historiens svelg.

o, oljeglatte Jesus hvor mye av dette var deg i meg? jeg kan høre gammern gå av skaftet nå igjen. vindene som blåser hit fra Abyssinia. Kartago. Babylon. Europa. Hackney.

Versive Diagnosis

fog attempts to describe a hill. me. the skinny kid who never looked fully before crossing. icicle black tongue. penny-sweet buzz. asking if the singer was dead at the end of each classic.

who asked & asked. who ruined too many wedding receptions. I'm best kept in my ruins. bombed to the point I'm unable to pronounce the only thing my parents agreed on. how much of this is conditioned?

I'm here squandering a wage on talk therapy & discounted hallelujahs. a genuine *class act* devoted to alacrity & hero worship. my great grandfather sitting upright in a torn photograph.

looking so damn God. I'm writing this island guilt into something *dark & sexy*. see me before I cash you in. before my dead grandmother's only diamond thong dries up on the almighty's porch.

my situation looks so certain I'm wearing it like a city. chemo boils my spunk nomadic. in the hard of Caravaggio's brush my dead grandfather's pubic bone sticks to history's throat.

sweet oily Jesus how much of this was you on me? listen, I can hear my old man going off on one again. the incoming winds of Abyssinia. Carthage. Babylon. Europe. Hackney.

Strømkrets

mot slutten av april gjorde jeg mitt
beste for ikke å søle mer
strøm over hjernebarken. travet
fram & tilbake på gamle Roman road.
hamstret søppel. fanget i synapser.
tryglet brutaliteten min om å være grei
med meg. kretsen jeg vil bli elsket av
ser ut som den blør kortisol. våtmarker av
blodsukker.

i ilden er det bare ild. den
venstre amygdalaen min er for
liten. mors overlevelse var for liten. hvis
det er erfaringer som former hjernens
strømkrets lærte jeg å frykte faren
før edderkoppen. skavanken min
er blitt sendt til Kyrenia-fjellene – en stamme
hvitvaskede geiter som bestikkelse til Gud.

jeg vil fantasere om å sette fyr på
koloniale sommerhus med dendritter.
jeg vil bli kvitt så mye av fortida
at jeg er livredd for å flytte. i ring rundt
terapeutens stol legger jeg skattene mine.
med blyanten risser han tre bokstaver
jeg nå er besatt av. i mitt neste liv vil jeg
være bedre rustet til å halshogge aksoner

med en Mont Blanc-penn. skrive navnet
til sønnen min på talamuskjerner.
det er alltid kråkeboller i magen til
middag. munn som en sjøhest før
daggry. jeg liker meg her jeg lever
nå, jeg liker bare ikke måten jeg
gjør det på. blar raskere i notatbøkene
mine: *Har det beste allerede hendt?*

Circuitry

by the end of April I was trying my
best not to spill any more
electricity over my cortex. pacing
the old Roman road.
stockpiling litter. trapped inside synapses.
begging my brutality to go easy
on me. the circle I want to be loved by
looks like it's haemorrhaging cortisol. wetlands of
blood sugar.

inside fire what you get is fire. my
left amygdala is too
small. my mother's survival was too small. if
experiences shape the brain's
circuitry then I learned to fear the father
before the arachnid. my deficit
has been shipped to the Kyrenia mountains – a tribe
of laundered goats to pay off God.

I'll fantasise about setting
colonial summer houses alight with dendrites.
I want so much of the past gone
I'm terrified of moving. all around
the therapist's chair I'm setting down my finery.
his pencil outlining three letters
I'm now obsessed by. in the next life I'll
be better equipped to behead axons

with a Montblanc pen. write my s
on's name on thalamus glands.
it's always urchins in the belly for
dinner. a mouth like a seahorse before
dawn. I like where I live
now I'm just not big on the way I
do it. thumbing quicker through my notebooks:
Has the best already happened?
..

naboen skal bygge en vinterhage
for gamle penger – liv må
underlegge seg land. mitt
første minne? at jeg kastet klumper
av grå masse ut i middelhavs-
bassenget & ventet meg noe vesentlig
tilbake. på den vietnamesiske
restauranten virker vennene mine

så fullkomne i sin enkelthet.
ler mot en framtid full av morgenprakt.

dopaminet emigrerer fra høyhalsene
deres.

et arkipelag av adrenalin som tåler
trykket. kaller på oss.

gnist etter sped gnist.

next door they're planning to build a conservatory
from old money – life needs
to colonise land. my
earliest memory? throwing clumps
of grey matter into the Mediterranean's
basin then waiting for something substantive
to return. at the Vietnamese
restaurant my friends appear

so perfect in their simplicity.
laughing at futures full of morning glory.

dopamine immigrating from
their polo necks.

an archipelago of adrenaline
withstanding the crush. calling us in.

spark by gentle spark.

Sluttspill

se professoren & meg veive de digre flaggene våre
i paraden for kapitalismens slutt

sveisen vår inspirert av Barthes' gullkorn
gufs av liv

veteraner lener seg ut av vinduene
deres snarlige død noe som hører fortida til

jeg lider av konklusjoner der jeg sitter i hjørnet
jeg verker etter å synge morderne mine i søvn

la dem bli liggende på ryggen i et retro spa

All Together Now som om vi smuglet vinter
inn i Dartmoor som om dette var en felles dugnad

for å finne eden jeg gjemte i et kirkeorgel

professoren leste at mor ville holde
fødselstidspunktet mitt skjult du har rett, jeg leter

utenfor det ferdigtygde etter en stråmann å klistre plasmaen min
på muskuløse kolonier så søtladne at de er til å dø av

All Together Now som om vi var studiet av en blek kropp
som brunes i takt

det er ikke liv vi vil ha mer av, det er skjønnhet

nå for tida kan man se verden smelte i høy
oppløsning

se en mann skyte mot en menneskemengde
til mannen blir en regjering

bestemor gravde opp de siste sparepengene sine
& fortsatte å fylle lommeboka si

Endgame

at the close of capitalism catch the professor & I waving
our big flags at the parade

our haircuts inspired by Barthes' coinage
gusts of life

seniors leaning out of windows
their imminent deaths a thing of the past

that's me in the corner suffering conclusions
that's me itching to sing my killers to sleep

leaving them supine in a retro spa

All Together Now as if we were smuggling winter
into Dartmoor as if this were a collective effort

to find the oath I buried inside a chapel organ

the professor read how my mother thought to smother
the hour I was born in you're right, I'm reaching

beyond the pablum for a straw man to leave my plasma
on muscled colonies so saccharine I could die

All Together Now as if we were the study of a pale body
tanning in unison

it's not life we want more of, it's beauty

these days you can watch the world soften in high
definition

watch a man fire into a crowd
until the man becomes a government

my grandmother dug up the last of her savings
then went on to fill her purse

sikadene skriker etter å vite
hvorfor den sære musikken deres rører meg til fordampningspunktet

professoren mener at framtida gjennomgår
sin endelige obduksjon

er det ikke derfor de mest lønnsomme filmene
alltid inneholder en forfølgelse i full fart?

& de fleste samtalene fremmede imellom
begynner med prat om været

som i seg selv er et slags lys

the cicadas are screaming to know
why their singular music moves me to the point of vapour

the professor believes the future is undergoing
its final autopsy

isn't that why the highest-grossing movies
always contain some kind of high-speed chase?

& why most conversations between strangers
begin with the mention of weather

which in itself is a kind of light

Midt imot

der jeg begynte, la oss for enkelhets skyld kalle det kjærlighet
hver dag heftet til den neste, visste mor
når hun brukte fars navn hva hun skulle gjøre
med oss, & ham, langt borte i en uopplyst hovedstad
allerede på vei mot bunnen av glasset, kjøkkenbordet vårt, minus
sinnet hans – en søyle uten statue – der jeg første gang sa høyt far
eller pappa, eller sir, eller nasjon til en tom plass, en hvit tallerken
en enslig flekkete sviske, det avkappede beinet til katta vår. så la oss
for enkelhets skyld si at jeg var en snill gutt som lette etter faren min
i sanger eller filmer eller barndomshjemmet mitt som brant
ned den siste sommerdagen – en hel familie døde – mor
sa det var greit at gutter har det vondt & vanskelig alene
i livet som til slutt infiserer oss alle & Gud vet hvorfor
alt går skeis, vi griper oss i å hviske far
inn i putekanten, en sprukken gutteskalle
ørene lekker far utover hele kantingulvet,
uoppfeide smuler, et speil under senga, to skutte
fasaner ved utslagsvasken venter på mor. den dagen han kom tilbake
gjorde far om på munnen min. jeg begynte å lire av meg
ord som ikke lenger var mine, slagord døde fra kistebunnen
betydningen av far snudde seg aldri for å sjekke
om jeg fremdeles var der; med tida blir enkelte ord nesten
borte, holdes bare i live av folk som gjentar dem,
far, la oss for enkelhets skyld kalle det kjærlighet der jeg begynte

Across from Here

where I began, for argument's sake, let's call it love
each day pinned to the next, my mother
when using my father's name would know what to do
with us, & him, far away in an unlit capital
already falling further into his glasses, our kitchen table, minus
his rage – a column missing its figure – where I first said aloud father
or dad, or sir, or nation to a blank seat, a white plate
one mottled prune, the severed leg of our cat. so let's say
for argument's sake, I was a good boy looking for my father
in songs or movies or the house of my childhood which burnt
down the last day of summer – a whole family died – my mother
saying it's fine for boys to feel terrible & ruined alone
in life which ends up infecting us all, & God knows why
it's sod's law, we find ourselves whispering father
into the side of a pillow, a boy's head cracked open his
ears leaking father all over the canteen floor, u
nswept crumbs, a mirror under the bed, two shot
pheasants by the sink waiting for my mother. the day he returned
father left my mouth differently. I started to declare
words no longer mine, catchphrases dead inside their box
the meaning of father never looked back to check
I was still there; over time some words come close to
disappearing, kept alive only by the people who repeat them, f
ather, for argument's sake, let's call it love where I began

Fritatt inntil

ingenting døde idag & med det mener jeg
framskritt. over hele byen var folk forelska i
bruddene sine. den kravstore margen sin. jeg så
den pensjonerte direktøren etterlate en
øyevipp på motstanderens håndflate.

stålspann avslørte navnene på
fjorårets kulturplanter. de dødssyke
kjærtregnet dødens hvalbein. livmorer
fra sau trillet ut fra kjøleskapsfyserne.
måker skled i oljesølet sitt lik urfisk.

jeg tenkte jeg skulle sende en melding
til mor. med det mener jeg en melding til meg selv.
far svarte med symmetrien sin så
resten av dagen spurte jeg meg selv om
hovedpulsåra verdsatte blodslitet.

ved leggetid slo mitt lille imperium
armene om halsen min. jeg diktet en vuggesang
av måtene jeg var blitt jagd på. til slutt
sov vi dypt. den tunge pusten vår
morgendagens allegoriske arbeid.

On Leave Until

nothing died today & by that I
mean progress. all around the city people were in love with
their fractures. their exacting marrow. I caught
the retired exec leave an
eyelash on his competitor's palm.

steel buckets confessed to
the names of last year's cultivars. the terminally ill
stroked the whale bone of their deaths. wombs
of ewes rolled from fridge freezers.
gulls spun in their oil spills like ancient fish.

I thought I'd send a message
to my mother. by that I mean a message to myself.
my father replied with his symmetry so
the day was spent wondering if the work of
blood was valued by the aorta.

before bed my little empire
wrapped his arms around my neck. I made a lullaby
out of the ways I'd been hunted. by the end
we were fast asleep. our wheezing
the allegorical labour of tomorrow.

Krek

jeg innledet livet som ugyldig valuta. den første våruka sa en mannsstemme på radioen at barn utvikler appetitt på ros ved å skremme vekk fugler. som voksen har jeg tatt hånd om meg selv i min fineste skai. ser på gamle dager som en ur-meme. en nedklemt fold. en neolittisk aforisme. denne bestselgeren skrev jeg på én dag: *Måter vi alle burde puste på* – den anbefaler meg å tilgi fortida mi dens stahet så derfor skal jeg smugle det ledende probiotikumet inn i tabernakelet mens seks hettekleddede menn redigerer Jesu biografi. skallen min må såpes inn før den bestikker prestens kikkertsikte som begynte som flytende sand fullstendig prisgitt glassblåserens pust.

nå for tida er jeg bare epigenetikk & indignasjon. minareter & oneiriske mirakler. jeg gjør alt jeg kan for å kysse traumene mine på den furete panna. som om det var min eneste sønn som drømte om å bli trodd av teen i en gaiwan. alle foreldres oppgave er å forberede barna sine på en verden uten dem. frykt er den eneste avgjørende oversikten. jeg husker BMI'en til hver eneste bysantinske helgen. moskeen tvers over gata virker så fredfull. så fotogen. en høytaler vikler seg inn i sperrebånd. siden den gang har jeg gjort det til en vane å sjekke ingrediensene i gambitene mine. bevæpne vissheten. den utspjåkede spolen med oppnøstet liv –

Squib

I started life as dead currency. in the first week of spring a male voice on the radio said children develop a taste for praise by frightening off birds. as an adult I've been attending to myself in my finest faux leather. rocking the old days like a proto-meme. a sub-dued pleat. a Neolithic aphorism. I finished this bestseller in one day: *Ways We Should All Be Breathing* – it proposed I forgive my past for its stubbornness so I'll sneak the leading probiotic into the tabernacle while six hooded men edit the bio of Christ. my skull needs lathering before it bribes the priest's sniper scope, which started out as liquid sand relying solely on the glassblower's breath.

these days I'm all epigenetics & indignation. minarets & oneiric miracles. I'm bending over backwards to kiss my trauma's forehead – all furrowed. as if it were my only son dreaming of being believed by the tea in a gaiwan. the job of any parent is to prepare their children for a world without them. fear is the only conclusive list. I remember the body mass index of each Byzantine saint. the mosque across the road looks so peaceful. so photogenic. a public address blunders into barrier tape. since then I've made it a habit to check the ingredients of my opening gambits. weaponising certainty. the glittered spool of a life wound –

Futuristisk ABC

igår kveld brøt noen seg inn i butikken med store størrelser
& tok alt unntatt speilene hele tida
var jeg våken & opptatt med å reparere routeren min i dag
drikker jeg americano med seks nye praktikanter
doserer om stoicismen til livvaktene som vokste opp
på den engelske landsbygda med framtidsutsiktene
til et fabrikkutsalgs av kontorrekvisita om noen timer vil en mann
gå bortover ei gate i Birmingham & stikke en kniv
i et menneske han aldri har hørt le vold
lærer oss bare hvordan vi skal ty til den igjen & igjen
i virkeligheten har vi en tredjedel av genene våre til felles med sopp
enkelte fakta må skrives ned før man kan tro på dem
husverten min ferierer på et jorde i Cumbria
med kona som tilfeldigvis er min brors
husvert der holder de rundt hverandre i et blått
lite telt etter ukevis med pøsregn jeg ser dem for meg
der de ligger på en del av de hundre millionene insekter
som utgjør brorparten av jordas biomasse
hvordan høres den vidundelige langsomme elskoven deres ut
for et mylder av avholdne termitter en enslig maur
flakker rundt i det nærmest underjordiske uten annet enn en smule
ærlig mold jeg tenker på levekostnadene & at vi
inntil videre er levende nok til å kunne knulle oppå
jorda med umodne sykdommer spirende i kroppen
om førti år vil sønnen min oppdatere CV'en sin
for å søke en jobb som ennå ikke finnes selv vil jeg være
plassert som et bokmerke ved kjøkkenbordet mens jeg
rører lett i teen & tenker på mor
& far & den tida da vann var vann en veldreid
kvinne med smektende stemme vil projiseres på
stueveggen min via et apparat festet i taket
i håp om å få meg til å kjøpe en hvassere versjon av meg selv
med ord som vi vil beholde framtida i din størrelse
jeg kommer til å nekte vende tilbake til sofaen der jeg vil
huske grønnsakshandleren gledet over den gamle
insta'en hans full av økologisk grønnkål & tilbud på
kombucha men før jeg gjør noe mer
kommer jeg til å tenke at pikken ikke akkurat eldes med stil

Futurist Primer

last night they broke into the confidence shop leaving
nothing but mirrors the whole
time I was awake trying to fix my router today
I'm sipping Americanos with six new interns
pontificating on the stoicism of lifeguards
who grew up in rural England with all the prospects of a stationery
outlet in a few hours a man will walk down a street in Birmingham to
drive a knife into a person he's never heard laugh violence
only teaches us how to keep returning to it
irl we share a third of our DNA with mushrooms
some facts need to be written down before they're believed
my landlord spends his holidays on a Cumbrian field
with his wife who coincidentally happens to be my brother's landlord
there they hold each other inside a small
blue tent after weeks of heavy rain I imagine them laying over some
part of a hundred million insects
which constitute the majority of the world's biomass
how their gorgeous slow lovemaking might sound
to a swarm of abstaining termites a single ant
roving the near-underworld with nothing but a crumb
of honest soil I think about the cost of living & how
for now we're alive enough to fuck on top
of the earth our bodies fecund with unripe disease
in forty years my son will be updating his CV
for a job that doesn't exist yet I'll be sat
like a bookmark at the kitchen table stirring
tea in an easy way thinking about my mother
& father & the days water was water a soft-voiced
lady with perfect posture will project onto the wall
of my living room via a device fixed to the roof
hoping to sell me a brighter version of myself
saying something like we'll keep the future in your size I'll decline
returning to the sofa where I'll remember the greengrocer the joys of
his old Instagram account full of organic kale & deals
on kombucha then before I do anything else
I'll think the penis really does not age well

Anthony Anaxagorou er en britisk-kypriotisk poet, skjønnlitterær forfatter, essayist, forlegger og skrive- lærer. Poesien hans har blant annet blitt publisert i POETRY, The Poetry Review, Poetry London, New Statesman og Granta. Arbeidet hans har også vært presentert på BBC Newsnight, BBC Radio 4, ITV, Vice UK, Channel 4 og Sky Arts.

Anaxagorou fikk sitt gjennombrudd med samlingen *After the Formalities* som ble utgitt på forlaget *Penned in the Margins*. For denne boken ble han nominert til TS Eliot-prisen 2019. Den ble også kåret til årets poesibok i *Telegraph and Guardian*.

I 2020 ga Anaxagorou ut *How To Write It* p; en praktisk guide til skrivekunsten på forlaget *Merky Books*.

I 2019 ble han tildelt H-100 Award for sitt bidrag til forleggeriet og skrivekunsten. I 2015 mottok han *Groucho Maverick Award* for sin poesi og prosa. Anaxagorou ble utnevnt til æresstipendiat ved *University of Roehampton* i 2019.

Han er kunstnerisk leder for *Out-Spoken*, en månedlig poesi- og musikkaften som arrangeres i *Londons Southbank Centre*, og utgiver av *Out-Spoken Press*.

Anthony Anaxagorou is a British-born Cypriot poet, fiction writer, essayist, publisher and poetry educator. His poetry has been published in *POETRY*, *The Poetry Review*, *Poetry London*, *New Statesman*, *Granta*, and elsewhere. His work has also appeared on *BBC Newsnight*, *BBC Radio 4*, *ITV*, *Vice UK*, *Channel 4* and *Sky Arts*.

His second collection *After the Formalities* published with *Penned in the Margins* is a *Poetry Book Society Recommendation* and was shortlisted for the 2019 *T.S Eliot Prize* along with the 2021 *Ledbury Munthe Poetry Prize for Second Collections*. It was also a *Telegraph and Guardian* poetry book of the year.

In 2020 he published *How To Write It* with *Merky Books*; a practical guide fused with tips and memoir looking at the politics of writing as well as the craft of poetry and fiction along with the wider publishing industry.

He was awarded the 2019 *H-100 Award* for writing and publishing, and the 2015 *Groucho Maverick Award* for his poetry and fiction. In 2019 he was made an honorary fellow of the *University of Roehampton*.

Anthony is artistic director of *Out-Spoken*, a monthly poetry and music night held at *London's Southbank Centre*, and publisher of *Out-Spoken Press*.

